

Защо звѣздитѣ сж на небето.

(Легенда).

Това било много-много отдавна. Толкова отдавна, че нито насъ, нито татко, нито мама, нито пѣкъ дѣдо и баба е имало на земята.

Тогава Слънцето за прѣвъ пѣтъ се показало на небето. Погледнало то надолу и вижда земя. Цѣла покрита съ зеленина. Тамъ всичко било тѣй красиво (сигурно е било презъ май), че то се тѣй зарадвало, та започнало силно да пече.

А въ дълбокитѣ морета и океани тогава живѣли звездитѣ. Щомъ видѣли, че слънцето свѣтнало и припекло силно, тѣ плѣснали радостно ржце и весело запѣли:

— Защо стоимъ въ студенитѣ води? — си казали тѣ. — Да идемъ на небето при топлото слънце.

Речено-сторено. По тънkitѣ и свѣтли слънчеви лжчи, като по вжжени стжлбички, се заизкачвали звездичкитѣ и право при слънцето се озовали. Прѣснали се по разни мѣста.

— Ахъ, колко е хубаво! Ахъ колко е приятно тука! — викали звездичкитѣ и се залѣли отъ радостенъ смѣхъ.

Слънцето се издигало на пладне. Припичало силно. Загорѣло всичко. Звездичкитѣ се напекли и неможели вече да търпятъ. На една глава заболѣла, на друга страничката изгорѣла . . . Разплакали се. Искали да се върнатъ. Но какъ се слиза по горещитѣ слънчеви лжчи? И тѣй се разревали звездичкитѣ, такъвъ шумъ вдигнали (какъвто само момичетата вдигатъ) — сжщи плачли.

Засрамило се слънцето. Зачервило се и бързо се скрило на другия край на земята. А отъ сълзитѣ на